

La tribuna

Set anys després... encara queda país per ensorrar

La reforma integral de les administracions serà una herència pendent que deixarà, també, aquest Govern

JAUME
Bartumeu

Aquesta primavera es presenta complicada: la negociació d'un acord d'associació amb la Unió Europea s'està duent a terme a palpentes amb una transparent opacitat.

Pel que fa a la vaga dels treballadors de la funció pública podríem dir moltes coses. D'entrada que la pregunta no és com s'han d'establir uns serveis mínims durant la vaga sinó perquè es produeix. I en la confrontació **Toni Martí** i DA hi tenen molta culpa.

La reflexió sobre com i amb qui es fan les coses a l'administració té directa relació amb els treballadors públics, sobre els quals hem de contestar a tres preguntes: Han de ser tots funcionaris? Tenen assegurat no solament el treball sinó també el lloc de treball amb independència de com el portin a terme? Convé professionalitzar més la direcció i la gestió de les administracions públiques?

Comptat i debatut, amb una mica més d'humilitat, esperit negociador, voluntat real de fer, en lloc d'aparentar que es fa, i plantejant la batalla on s'ha de donar en realitat, en lloc d'emprar els mitjans de comunicacions afins a la causa, les coses millorarien una mica. Però la reforma integral de les administracions serà una herència pendent que deixarà, també, aquest Govern.

A Andorra fa set anys que els governs de **Toni Martí** parlen de reformes però no se'n veu cap, ni en forat ni en finestra.

Moltes paraules i ben pocs fets. Força promeses però minses actuacions.

Tenim, cada dimecres, molts anuncis de «mesures» i nombrosos zig-zags que donen la sensació que tot s'ha de refer i que fan trontollar la confiança amb la qual cosa l'economia no es redreça.

Al capdavant la incapacitat de **To-**

EL PERIÒDIC

ni Martí i el seu govern de cercar uns acords d'estat està impeding una seriosa adequació de l'esfera pública i condemna el país a passar, de puntes i sense xafar ulls de poll, sobre els problemes.

Aquesta lentitud és ineficaç, introdueix dubtes i angoixes i va ensarrant el país.

Sembla que la gestió de **Toni Martí** i DA s'inspira d'un principi enunciat el segle passat pel polític francès **Henri Queuille**: «No hi ha problema que no pugui resoldre una absència de solució».

En aquesta primavera del 2018 convindria invertir aquella màxima per dir que a Andorra «... no hi ha cap problema que no empitjori per l'absència de solució».

Val a dir que els successors de **Toni Martí** haurien de disposar primer d'alguna proposta de solució per a cadascun d'aquests problemes. I també els caldria el valor de posar-les en pràctica.

Després de les últimes eleccions generals del dia 1 de març del 2015 es veia a venir un estancament polític i social, però ningú es podia imaginar,

Poca categoria demostra el que rep una plantofada del TC que li tomba la llei de transferències i surt a aplaudir el resultat

encara, la incapacitat i l'abúlia dels que dirigeixen ara per ara el Govern d'Andorra. No s'havia fet mai un discurs tan innocu, no hi havia hagut mai tanta decadència política i institucional als passadissos de l'edifici administratiu i del Consell General.

JA PENSÀVEM que amb el resultat de les últimes eleccions Andorra entraria en un abisme: l'oposició sumava 62,95% dels vots (27,68% Liberals, 23,53% Socialdemòcrates i Verds i 11,74% SDP).

Toni Martí no va obtenir la majoria sinó que va rebre un 37,03% dels vots. Però el cabdill de DA continuava a la butaca de cap de Govern gràcies al sistema electoral.

I en aquests darrers tres anys hem vist una majoria de 15 consellers generals de DA en caiguda lliure. Una caiguda que generarà víctimes col-

laterals. i la primera víctima, fulminada, és el seny.

DA és un partit que, dia que passa, insensatesa que empeny.

I no ho dic pas per ser a l'altra banda ideològica, perquè tal com escrivia l'altre dia **Pilar Rahola** a *La Vanguardia*, «... fins i tot per barallar-nos en l'arena política és necessari tenir adversaris de categoria».

I poca categoria demostra el que rep una plantofada del Tribunal Constitucional que li tomba la llei de transferències als comuns i surt a aplaudir el resultat dient que li dona la raó!

D'igual manera també s'intenta minimitzar el nombre de treballadors públics que van participar activament, la setmana passada, a la vaga.

Són exercicis de propaganda dirigida a un públic fidel, predisposat a

perdonar l'exageració i la inexactitud perquè el missatge de la comunicació cloroform coincideix amb els seus desitjos. Ells també desitjarien que aquestes figuracions fossin veritat, de la de debò.

Aquesta sobreactuació verbal pretén sempre donar una aparença de realitat però està plena de ficció. I els fets són tossuts, i la veritat sempre, sempre, guanya. Tan tossuts que confirmen que el Tribunal Constitucional ha deixat fora de combat la llei de transferències als comuns benedida per DA i que fan evident un gran seguiment de la vaga de la funció pública, no només a les escoles sinó al conjunt de les administracions, inclosa la justícia.

El Govern ha perdut el nord de vista, no tenen GPS i fa temps que donen voltes, marejats, esmaperduts, al tomb de les giragonses de **Toni Martí**. La darrera sessió del Consell General ho va deixar en evidència: no saben on van.

Ens trobem així al bell mig de la confrontació entre la vida i el cinema, la realitat i l'aparença, el que és normal i la bogeria. Són coses de cada dia a la política andorrana.

La comunicació cloroform i el cor nacional dels estòmacs agraits s'esforcen per fer-nos creure que Andorra és, definitivament, una bassa d'oli, amb una història uniforme. Estan convençuts que el pensament de la ciutadania està tan apaivagat com la societat, ja estabilitzada i domesticada per sempre.

Doncs no! Intentar reduir al no res tot el que és negatiu pel poder de DA suposa voler ofegar la història, la humanitat i la política.

Perquè la política és, precisament, una confrontació permanent sobre el sentit de la vida col·lectiva, la història comuna i el futur a construir.

No s'escapa a ningú que cal fer les coses de manera diferent al que s'ha estat fent aquests set anys. Caldria treballar amb més diàleg, amb més negociació, buscant acords i no amb imposicions unilaterals des de la prepotència de la majoria absoluta al Consell General. ≡

President d'SDP